

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 94.512 van 4 april 2001
in de zaak A. 78.402/XIV-1361.**

In zake : XXX,
 die woonplaats kiest bij
 Advocaat E. VAN DER HALLEN,
 kantoor houdende te 2060 ANTWERPEN,
 Nachtegaalstraat 47

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Minister van
Binnenlandse Zaken.

DE VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van Turkse nationaliteit, op 27 april 1998 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van, ten eerste, de beschikking van 31 juli 1997 waarbij de gemachtigde bijzitter van de Tweede Nederlandse Kamer van de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen beslist haar beroep zelf als alleenrechtsprekend lid te behandelen, ten tweede, de beslissing van 26 september 1997 waarbij de verdere behandeling van haar beroep wordt uitgesteld naar de zitting van 16 december 1997, en van, ten derde, de beslissing van 5 januari 1998 van de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen, Tweede Nederlandse Kamer, waarbij wordt geweigerd haar als vluchteling te erkennen;

Gelet op de beschikking van 27 mei 1998 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gezien de regelmatig gewisselde memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door Eerste Auditeur R.
VANDER ELSTRAETEN;

Gelet op de beschikking van 20 juli 2000 die de neerlegging ter griffie van het verslag en van het dossier gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen en gezien de regelmatig gewisselde laatste memories;

Gelet op de beschikking van 30 januari 2001 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 7 maart 2001;

Gehoord het verslag van kamervoorzitter A. BEIRLAEN;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat P. VAN HOECKE die, loco Advocaat E. VAN DER HALLEN verschijnt voor de verzoekende partij, en van Advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur R. VANDER ELSTRAETEN;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Over de gegevens van de zaak.

Overwegende dat de gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. XXX (/15/3/65), van Turkse nationaliteit, komt op 24 november 1995 in België aan en vraagt drie dagen later om erkenning in de hoedanigheid van vluchteling.

1.2. Deze aanvraag wordt op 28 april 1997 door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verworpen op grond van de overweging dat "zij haar aanvraag steunt op de motieven die door haar echtgenoot aangehaald werden" en "de elementen aangebracht door deze laatste niet toelieten hem de status van vluchteling toe te kennen".

1.3. Verzoekster tekent tegen deze weigeringsbeslissing op 13 mei 1997 hoger beroep aan bij de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen.

1.4. Op 31 juli 1997 beslist de gemachtigde bijzitter van de Tweede Nederlandse Kamer dit beroep zelf als alleenrechtsprekend lid te behandelen. Deze beschikking steunt op de overweging "dat na inzage van het verzoekschrift de indruk is ontstaan dat dit beroep overkomt als kennelijk ongegrond" (eerste bestreden beslissing).

1.5. Het beroep wordt opgeroepen op de zitting van 20 augustus 1998.

Met een beslissing van dezelfde datum wordt het beroep ontvankelijk verklaard en de verdere behandeling ervan uitgesteld naar de zitting van 4 september 1997 om 11.30 uur.

Deze tussenbeslissing is als volgt gemotiveerd :

"Gelet op het verzoekschrift tot beroep waarin appellante zegt dat ze dit maar summier motiveert omdat de beslissing die zij bestrijdt ook maar summier gemotiveerd is, ze wijst erop dat ze slechts een beperkte scholing ontving en verwijst voor de feiten en middelen voor haar beroep naar de door haar echtgenoot S. B. voor zijn beroep aangehaalde redenen maar deze zijn bij haar verzoekschrift evenwel niet terug te vinden; dat appellante stelt dat de neergelegde documenten bewijzen dat haar oudste kind geboren is op 16 augustus 1995; dat ze huwde met haar man in augustus 1994 maar tot een officieel huwelijk kwam het niet omwille van de diverse aanhoudingen van haar man; dat appellante het een misbruik vindt dat de bestreden beslissing wijst op onvolledige gegevens en tegenstrijdige gegevens om haar de erkenning als vluchteling te weigeren; Overwegende dat het ter zitting wenselijk is gebleken de verdere behandeling van het ingestelde beroep te vertragen naar een latere zitting."

1.6. Op 4 september 1997 wordt de behandeling van de zaak opnieuw uitgesteld, ditmaal naar de zitting van 16 december 1997 te 15.15 uur.

De beslissing van 26 september 1997 waarmee de zaak wordt verdaagd geeft hiervoor volgende reden op :

"Overwegende dat appellante voor deze verdere behandeling aanwezig was op 4 september 1997 evenals haar raadsman mr. Els Van der Hallen maar deze verdere behandeling werd op die dag onmogelijk (werd) gemaakt als gevolg van een vrijwillige brandstichting welke die voormiddag plaats greep in de voor deze zaak voorziene zittingszaal; Overwegende dat zich derhalve de noodzaak voordeed om de verder behandeling van het ingestelde beroep opnieuw naar een latere zitting uit te stellen."

(tweede bestreden beslissing).

1.7. Op de zitting van 16 december 1997 wordt verzoekster, bijgestaan door haar raadsman, gehoord. Door haar raadsman worden besluiten ingediend.

Op 5 januari 1998 verklaart de gemachtigde bijzitter van de Tweede Nederlandse Kamer van de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen het beroep van verzoekster ongegrond en bevestigt derhalve de weigering van erkenning in de hoedanigheid van vluchteling.

Deze beslissing rust op volgende redengeving :

"Gezien appellante voorafgaand aan de behandeling van haar beroep ter zitting van 16 december 1997 kennis heeft kunnen nemen van haar dossier alsook van de weergave van de door haar in haar verzoekschrift voor haar beroep ingeroepen feiten en middelen;

Gezien appellante in de ter zitting neergelegde besluiten kritiek formuleert op de in deze zaak reeds eerder genomen beschikkingen waarbij deze kritiek betrekking heeft op beschikkingen vooraleer recht te doen en waarvoor de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen niet verder bevoegd is omdat een vraag tot annulering ervan eventueel later kan gesteld worden wanneer ze gebracht wordt samen met een verzoek tot vernietiging van de eindbeslissing genomen door dit rechtscollege, en appellante evenmin enig element aanbrengt dat een aanwijzing zou kunnen geven dat de Belgische wetgever enig recht heeft geschonden zodat er daarover aan het Arbitragehof dan ook geen prejudiciële vraag moet gesteld worden;

Overwegende dat de regelmatig betekende beslissing van 20 augustus 1997 reeds een samenvatting bevatte van de door appellante voor haar beroep ingeroepen feiten en middelen en het tot een vaste rechtspraak van de Raad van State behoort een verzoekschrift na het verstrijken van de termijn voor beroep niet meer rechtsgeldig kan aangevuld worden met andere feiten en middelen omdat de motivering van het verzoekschrift er een sustantiële vormvereiste van is (Les Nouvelles, roit Administratif, Tome VI, Le Conseil d'Etat, Titre VIII, L'annulation des décisions contentieuses administratives, nr 1793; arresten Raad van State in de zaken nr. 19.341 Brusselse Agglomeratie van 21 december 1978, nr 13.447 Leys van 18 maart 1969 en nr 10.809 Jorens van 6 oktober 1964);

Overwegende dat er nu moet worden vastgesteld dat appellante in haar besluiten, die ze uiteraard voor zichzelf mag en kan neerleggen, ook nog de naam van haar echtgenoot S. B. vermeldt, en zelfs eerder dan haar eigen naam, hetgeen uiteraard ten onrechte gebeurt omdat het in deze zaak alleen over haar eigen persoonlijke vraag tot een mogelijke erkenning als vluchteling gaat;

Overwegende dat er inderdaad de mogelijkheid niet kan uitgesloten worden dat er een strafonderzoek werd geopend waarin haar echtgenoot betrokken is, maar ook in strafzaken gaat het om persoonlijke verantwoordelijkheden zodat appellante zelf normaal gesproken niets te maken heeft met een eventuele betrokkenheid van haar echtgenoot bij een strafzaak terwijl appellante ook de mogelijkheid had zich hierover iets te kunnen aantonen;

Overwegende dat uit de betrouwbare informatie waarover de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen beschikt gebleken is dat appellante eerder op 6 juni 1995 een tweede asielaanvraag in Duitsland heeft ingediend welke geleid heeft tot een weigering op 20 oktober 1995 welke haar betekend werd op 23 oktober 1995 en waartegen een beroep werd ingesteld op 30 oktober 1995 en als gevolg had dat de weigering werd herroepen zodat een nieuwe ondervraging plaats greep op 13 december 1995 waarna er op 15 maart 1996 opnieuw tot een weigering van erkenning werd beslist welke haar werd betekend op 18 maart 1996 en waartegen opnieuw beroep werd ingesteld op 25 maart 1996 en over welk beroep er door het bevoegde Verwaltungsgericht nog geen uitspraak werd gedaan;

Overwegende dat het moeilijk te ontkennen is dat appellante, die zich op 27 november 1995 ook in België vluchteling kwam verklaren, toen intentioneel de Belgische autoriteiten heeft willen om de tuin leiden door die informatie te verzwijgen en dergelijke handelwijze verhindert geloof te hechten aan haar relaas van feiten die ze zegt dat ze aan de oorsprong liggen van haar vlucht en asielaanvraag (zie Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen 1e Nederlandse kamer beslissing VB/94/1048/W1641 van 25 oktober 1996 in de zaak Assongba Affitto/Belgische Staat);

Overwegende dat appellante er bij de behandeling van haar verzoek in graad van beroep evenmin in slaagt om elementen aan te brengen die als geloofwaardig zouden kunnen aangenomen worden en in verband zouden kunnen staan tot één der elementen van de ingeroepen Conventie van Genève zodat er ook na heronderzoek moet worden vastgesteld dat de bestreden beslissing reeds eerder tot het voor appellante passende besluit was gekomen vermits de door appellante gerelateerde feiten, in zover ze met de werkelijkheid overeenstemmen en rekening houdende met wat er bij de Vaste Beroepscommissie bekend is, niet kunnen geïnterpreteerd worden als een bewijs dat appellante die zich buiten het land bevindt waarvan zij de nationaliteit bezit, de bescherming van dat land niet kan of niet wil inroepen omwille van een gegronde vrees voor vervolging vanwege haar ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of politieke overtuiging in de zin van artikel 1, (A), 2 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951."

(derde bestreden beslissing).

2. Over de ontvankelijkheid van het beroep wat de tweede bestreden beslissing betreft.

Overwegende dat de beslissing van 26 september 1997 waarbij de verdere behandeling van het beroep uitgesteld wordt naar de zitting van 16 december 1997, een louter voorbereidene maatregel is, welke verzoekster geen nadeel heeft toegebracht en derhalve niet vatbaar is voor vernietiging; dat in de mate waarin het gericht is tegen de tweede aangevochten beslissing, het beroep niet ontvankelijk is;

3. Over de gegrondheid van het beroep wat de derde bestreden beslissing betreft (eindbeslissing van 5 januari 1998).

3.1. Overwegende dat in het eerste middel, vierde onderdeel, verzoekster aanvoert dat de eindbeslissing van 5 januari 1998 genomen is met schending van de motiveringsplicht doordat de besluiten en stukken neergelegd op de zitting niet worden beantwoord, inzonderheid niet in verband met de massale dorpsontruimingen en vernietigingen in de streek waarvan zij en haar gezin afkomstig waren en die als nieuw feit werden aangehaald, dat er stukken werden neergelegd die aantoonen dat de dorpen rond Sancak werden vernietigd omdat zij liggen tegen de bossen en tegen de bergen en dus kunnen dienen om opstandelingen te herbergen, dat er bovendien een stuk werd neergelegd waaruit bleek dat er reeds sedert 1994 een voedselembargo in de streek was met als doel "een politiek van ontmoediging en uithongering", dat hierop door de gemachtigde bijzitter niet wordt geantwoord;

3.2. Overwegende dat de verwerende partij antwoordt dat de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen haar beslissing naar behoren heeft gemotiveerd door op omstandige wijze de argumenten weer te geven die haar deden besluiten de asielaanvraag als ongegrond af te wijzen, dat de aangevochten beslissing een duidelijke weergave bevat van de opgegeven feiten om te besluiten dat geen elementen kunnen worden in aanmerking genomen die doen blijken dat het leven of de vrijheid van verzoekster zodanig in gevaar was dat deze haar land uit vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie verliet, dat verzoekster de door de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen gedane vaststellingen geenszins weerlegt;

3.3.1. Overwegende dat, in de ter zitting van 16 december 1997 neergelegde besluiten, verzoekster als nieuw feit de massale dorpsontruimingen en vernietigingen in de tweede helft van 1995 aanvoerde, als gevolg waarvan ook haar huis was vernietigd "om te voorkomen dat een laagstaande woning wordt gebruikt door P.K.K.'ers om zich schuil te houden"; dat in dit verband werd verwezen naar een beslissing van 28 juni 1996 van de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen, waarbij werd overgegaan tot erkenning in de hoedanigheid van vluchteling van een landgenoot wegens de arbitraire ontruiming van zijn dorp door het Turks leger op verdenking van samenwerking van de inwoners met de P.K.K.; dat, in tegenstelling tot wat de verwerende partij laat gelden, de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen nergens melding maakt van dit nieuw feit; dat de Vaste Beroepscommissie dit nieuw asielmotief impliciet verworpen heeft op grond van de overweging dat "het tot een vaste rechtspraak van de Raad van State behoort een

verzoekschrift na het verstrijken van de termijn voor beroep niet meer rechtsgeldig kan aangevuld worden met middelen omdat de motivering van het verzoekschrift er een substantiële vereiste van is";

3.3.2. Overwegende dat zo uit artikel 4, eerste lid, 5/ van het koninklijk besluit van 19 mei 1993 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen volgt dat het hoger beroep bij de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen slechts ontvankelijk is indien het minstens één duidelijke grief tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bevat dit geenszins betekent dat het beroepschrift aangevuld met nieuwe feiten en middelen; dat geen enkele wettelijke of reglementaire bepaling zich daartegen verzet; dat, waar de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen in de bestreden beslissing verwijst naar "de vaste rechtspraak van de Raad van State" het de jurisprudentie van de Raad i.v.m. de ontvankelijkheid van de bij hem ingediende annulatieberoepen betreft; dat de verplichting om in het beroepschrift aan de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen de feiten en middelen uiteen te zetten opgelegd door artikel 4, eerste lid, 5/, van het koninklijk besluit van 19 mei 1993 niet kan worden gelijkgesteld met de verplichting in geval van annulatie- of cassatieberoep alle middelen in het verzoekschrift te vermelden en niet belet nieuwe feiten en middelen in de conclusies voor te dragen; dat deze opvatting, gegrond op de aard van het geschil en van de beroepsinstantie bovendien steun vindt in volgende argumenten :

1. Een nieuwe vraag tot erkenning in de hoedanigheid van vluchteling wordt slechts in overweging genomen indien de vreemdeling nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen (artikel 51/8 van de wet van 15 december 1980). In het geval van hoger beroep bij de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen, volgt uit deze bepaling dat de vreemdeling tot de sluiting der debatten nieuwe gegevens kan aanbrengen;

2. Het is een vaste rechtspraak dat de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen het al dan niet bestaan van een gegronde vrees voor vervolging moet beoordelen op het ogenblik waarop ze uitspraak doet. Het is dan ook logisch dat ook de vreemdeling nieuwe feiten en situaties tot de sluiting der debatten mag aanbrengen. Geen enkele bepaling verbiedt de vreemdeling in besluiten zijn

beroepschrift aan de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen aan te vullen met nieuwe feiten en middelen; dat door het nieuw in de besluiten aangevoerd asielmotief, ontleend aan de massale dorpsontruimingen en -vernietigingen in verzoeksters streek, te verwerpen omdat het beroepschrift "niet meer rechtsgeldig kon aangevuld worden met andere feiten en middelen" de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen artikel 4, eerste lid, 5/ van het koninklijk besluit van 19 mei 1993 verkeerd heeft uitgelegd en toegepast; dat het ontbreken van in rechte aanvaardbare motieven ter verwerping van verzoeksters verweermiddel gelijk staat met een gebrek aan motivering; dat de beslissing van 5 januari 1998 wat de ingeroepen dorpsontruimingen en -vernietigingen betreft, derhalve niet naar behoren met redenen is omkleed; dat het vierde onderdeel van het eerste middel gegrond is;

4. Over de ontvankelijkheid van het beroep wat de eerste bestreden beslissing betreft (Beschikking van 31 juli 1997).

Overwegende dat, ingeval de eindbeslissing van 5 januari 1998 wordt vernietigd, er grond is om de zaak van verzoekster naar een anders samengestelde Kamer van de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen te verwijzen, hetgeen betekent dat de gemachtigde bijzitter van de Tweede Nederlandse Kamer, W. WEYTS, die deze beslissing heeft genomen, niet in de verwijzingscommissie mag zetelen; dat alsdan geen enkel gevolg meer kan gegeven worden aan de beschikking van 31 juli 1997 waarbij deze gemachtigde bijzitter besliste het hoger beroep van verzoekster zelf als alleenrechtsprekend lid te behandelen; dat in die veronderstelling verzoekster ophoudt belang te hebben bij een vernietiging van de beslissing alvorens recht te doen van 31 juli 1997; dat, wat de eerste beslissing betreft, het beroep dan bij gebrek aan het wettelijk vereiste belang niet langer ontvankelijk is,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Vernietigd wordt de beslissing van 5 januari 1998 van de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen, Tweede Nederlandse Kamer, waarbij wordt geweigerd XXX als vluchteling te erkennen.

Artikel 2.

Het beroep wordt voor het overige verworpen.

Artikel 3.

Dit arrest zal in de registers van voormelde commissie worden overgeschreven en melding ervan zal worden gemaakt op de kant van de vernietigde beslissing.

Artikel 4.

De zaak wordt verwezen naar een anders samengestelde kamer van de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen.

Artikel 5.

De kosten van het beroep, bepaald op zeventuizend frank, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op vier april tweeduizendeen, door :

de HH.	A. BEIRLAEN,	kamervoorzitter,
	K. VANHOUTTE,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VANHOUTTE.

A. BEIRLAEN.